

Ходить Осінь, молодиця смаглолиця,
Мов озера, її очі щиросині.
Хоч і любить похилиться-зажуриться,
Золота однак із неї господиня.

Гойно да́рів прийняла її господа, —
Не одна ти ними повнишся, коморо!
Все ховати — наймиліша їй робота:
Хай у хаті буде вільно та просторо.

Побілила ще й підмазала, як треба,
Для пташо́к блакитні вікна відчинила:
«Вилітайте, хто не встиг іще, у небо!» —
Хоч і любить їх, затримати — не сила...

Жовті килими розкинула, стелиться —
І ляга м'яка під ноги їй підлога.
Походжає, мов княгиня, по світлиці,
Виходжає аж на обрій, до порога.

Чисто-прибрано, а стіни, як з кришталю,
І в світлиці світло-ясно, як у склянці.
Тиха-тиха молодиця, мов не знає,
Що на світі є пісні-музики-танці.

Прага, 1923

Текст надається за збіркою « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Поезії різних років.

